

NORDHUNGARIA INFORMO

Informilo de „Király Lajos” Esperanto Amika Rondo

ÉSZAKMAGYARORSZÁGI HÍR

A „Király Lajos” Eszperantó Baráti Kör Tájékoztatója

Decembro 2005.

2005.december

Kedves Eszmetársak!

Folyó év decemberében ünnepeljük az Eszperantó nyelv megalkotójának 146. éves évfordulóját.

Dr. Zámenhof Lajos, Lázár szemorvos négy nyelvű lakosság között lakott, a környezetében tehát lengyelül, oroszul, németül és héberül beszéltek az emberek. Így, a lakosok nehezen, vagy egyáltalán nem értették meg egymást, állandóan veszekedtek. Ez a tény adta az ötletet neki, hogy egy közös, nemzetközi és egyben semleges nyelvet hozzon létre, hogy az emberek ne veszekedjenek egymással, hanem békésen éljenek egymás mellett.

118 évvel ezelőtt jelent meg az első kiadványa, mely az Eszperantó nyelv egész nyelvtanát tartalmazta.

Akkortól kezdett elterjedni a világon ez a szép, dallamos, logikára épülő semleges nyelv.

Pásztor László

Karaj Gesamideanoj!

En decembro de ĉi jaro ni festas la 146. jaran datrevenon de naskiĝo de kreinto de Esperanto, internacia lingvo.

Dr. Ludoviko Lazaro Zamenhof loĝis inter kvar lingva loĝantaro, kio parolis nature kvarlingve: pole, ruse, germane kaj hebree. La loĝantoj malfacile, aŭ tute ne komprenis unu la alian, konstante kverelis.

Ĉi tiu fakto donis al li la ideon or krei komunan, internacian kaj neŭtralan lingvon, ke la homoj ne kverelu, sed pace vivu unu apud la alia.

Antaŭ 118 jaroj aperis lia unua broŝuro, kio enhavis la tutan gramatikon de Esperanto.

Ekde tiam disvastiĝis ĉi tiu bela, melodia, logika, neŭtrala lingvo en la mondo.

László Pásztor

Ho, mia kor'...

Ho, mia kor' ne batu maltrankvile,
El la brusto nun ne saltu for!
Jam teni min ne povas mi facile,
Ho, mia kor'

Ho, mia kor'! Post longa laborado
Ĉu mi ne venkos en decida hor'!
Sufiĉe! Trankviliĝu de l' batalo,
Ho, mia kor'!

Verkis: Dr. L.L. Zamenhof

L. L. Zamenhof, 1887

Foto el Vivo de Zamenhof de Edmond Privat
Fotó Edmond Privat: Zamenhof Élete c. könyvéből

Vivo de L.L. Zamenhof
/ 1859 – 1917 /

Zámenhof élete

Ki tudná jobban elmondani Zámenhof életét, mint Ő maga.

Kiu povus pli bone rakonti la vivon de Zamenhof, ol li mem.

„Byalistokban születtem 1859 december 15-én. Apám is, nagyapám is nyelvtanárok voltak. Az emberi nyelv számomra mindig a legkedvesebb tárgy a világból. Leginkább azt a nyelvet szerettem, amelyben neveltek engem, vagyis az orosz nyelvet. A legnagyobb örömmel tanultam, álmodtam, hogy valamikor nagy orosz költő lehetek.

Örömmel tanulgattam más különböző nyelveket is, de azok mindig inkább elméletileg, mint gyakorlatilag érdekelték engem. És mivel nekem sohasem volt lehetőségem gyakorolni azokat, és én csak a szemmel olvastam és nem hangosan. Azért csak három nyelven (oroszul, lengyelül, németül) beszéltem szabadon, a francia nyelvet szabadon olvastam, de azt kevésbé és rosszul beszélem.

Azon kívül különböző témákban valamennyire még kb. nyolc nyelvet tanultam, melyeket csak nagyon kicsit és csak elméletileg ismerek.

Gyermekkoromban nagy szenvedéllyel szerettem az orosz nyelvet és az egész orosz birodalmat. De hamar meggyőződtem arról, hogy az én szeretetemet gyűlölettel fizetik, hogy ennek a nyelvnek és országnak kivételes mesterei embernek nevezik magukat, akik bennem csak egy jog nélküli idegent látnak, mindenki gyűlöl, nem tisztel és elnyomják a testvéreimet.

Láttam, hogy a városomban lakó minden nemzetiség egymást kölcsönösen gyűlöli és üldözi. . . . és én ettől sokat szenvedtem és kezdtem álmodozni arról a boldog időről, amikor el fog múlni minden nemzeti gyűlölet, amikor létezni fog egy nyelv és ország, mely teljes joggal használóihoz és lakóihoz tartozik, amikor az emberek meg fogják érteni egymást.

Az 1869-évből Byalistokban jártam a reálgymnáziumban. De két hónap múlva egy súlyos betegség miatt ott kellett hagynom. 1870-ben újra jártam és nagy sikerrel tanultam. 1873-ban szüleim Varsóba költöztek, ahol apám (Marko Zamenhof) a reálgymnáziumban német nyelvtanári állást kapott. Jómagam öt hónapig otthon maradtam, hogy tanuljam a latin és a görög nyelvet és utána kerültem a varsói 2.sz. nyelvi gymnáziumba, ahol 1879-ben végeztem. Akkor Moszkvába utaztam és az ottani egyetem orvosi fakultására iratkoztam be. Moszkvai kollégáim sok különböző nemzetiség képviselői voltak és ez megerősítette bennem a törekvést az emberi család egyesítésére.

Majd szüleim anyagi helyzete nagyon rosszul alakult, ők már nem tudtak engem a továbbiakban Moszkvában tartani, és azért én 1881-ben visszatértem Varsóba, az ottani egyetemre jártam és 1885 január elején fejeztem be tanulmányaimat.

Elutaztam akkor Vejseje faluba, hogy orvosi praxisomat megkezdjem. Néhány hónapi praktizálás után arról győződtem meg, hogy a közösségi orvosi praxis számomra nem megfelelő, mivel én igen érzékeny vagyok és engem nagyon zavartak a betegek (haldoklók) szenvedései. Akkor visszamentem Varsóba és úgy határoztam, hogy egy nyugodtabb szakmát, nevezetesen a szemészetet választom magamnak. Hat hónapig egy varsói kórház szemészeti részlegén dolgoztam, majd utána kevés időt bécsi klinikákon tanultam és 1886 végén szemészeti praxist kezdtem Varsóban. Akkor ismerkedtem meg mostani feleségemmel, Klara Silbernikkel Kovnóból. 1887 augusztus 9-én megnősültem. Menyasszonyomat tájékoztattam ötletem teljes lényegéről és jövő tevékenységem tervéről. És megkérdeztem őt, hogy hozzá tud-e kötni a sorsát. Ő nem csupán teljesen beleegyezett, de ő a teljes rendelkezésemre bocsátotta a birtokában lévő pénzt. És ez lehetőséget adott nekem egy kiadó hosszú keresgélése után végül kiadni az első négy broszúrát (Eszperantó tankönyvek orosz, lengyel német és francia nyelven).

Majd utána kiadtuk a „második” könyvet, az „Aldono”-t, a „Neĝa Blovaro”-t, és a „Gefratoj”-t, a „Dua Libro” és az „Aldono” fordítását, a német közép szótárat, a teljes orosz, angol szótárat, és a svéd tankönyvet, „Mary Princino”-t, Címjegyzéket, stb. És még adtam a szükséges pénzt is Einstein és H.Philips műveinek kiadására. Sok hirdetést is adtam fel az újságokban, nagy számban küldtem szét könyveket.

Az Eszperantó majd elnyelte feleségem pénzének nagy részét. A teljes maradványt majd megettük, mert az orvosi praxisom bevételei iszonyatosan kicsik voltak. 1889 végén egy fillér nélkül voltam! Nagyon szomorú volt az életem.

El kellett hagynom Varsót és kenyeret keresni egy másik helyen. Feleségemnek el kellett utaznia apjához a gyermekemmel és én elutaztam 1889 novemberében Kherson városba (Dél-Oroszország), ahol nem voltak szemészek és ahol én reméltem a kenyeret a

családomnak. De a remény irtózatosan megcsalt: az ottani bevételek nem adtak lehetőséget családom ellátására, életem szerény és takarékos módja ellenére. Egyszerűen és szó szerint gyakran nem volt mit ennem: nagyon gyakran ebéd nélkül maradtam! Sem feleségem, sem rokonaim nem tudtak erről, mert feleségemet nem akartam szomorítani és leveleimben állandóan vigasztaltam őt, hogy én jól vagyok, hogy jó reményeim vannak, hogy majd ide hívom őt hozzám, stb.

Mégis végül már nem tudtam kitartani, és be kellett vallanom feleségemnek a teljes állapotot. Még akkor túlságosan büszke voltam, hogy pénz segítséget senkitől sem fogadok el. Mégis a szomorúság és feleségem állhatatos kérései kényszerítették arra, hogy apósom pénzügyi segítségét elfogadjam. És 1890-ben visszatértem Varsóba, remélve, hogy most az orvosi praxisom jobban fog menni.

Ez esetben is megcsalt a remény. Bevételeim egyáltalán nem bővültek, a tartozásaim nőttek. Végül nem lévén lehetőség többet várni, 1893 októberében családommal Grodno városba költöztem. Ott a bevételeim nagyobbak voltak, mint Varsóban és az élet drágább. Noha a bevételeim Grodno-ban sem fedezték teljesen a kiadásaimat és nekem még mindig el kellett fogadnom apósom pénzadományát, mégis 4 éven át türelmesen kitartottam. Mivel gyermekeim nagyobbá váltak és drágább nevelést igényeltek és Grodno olyan szegény volt, hogy ott egy szemész sohasem fogja tudni növelni bevételeit, ott apósom kitartó kívánságára 1897 végén elhatároztuk, hogy újra térjünk vissza Varsóba és ott tegyük meg az utolsó próbát.

Lelkem állapota akkor iszonyatos volt. Nagyon jól érezte, hogy ez az utolsó próbálkozásom és ha az nem fog sikerülni, elveszett leszek. Egy év során majdnem megőrültem a reménytelenségtől. De végül, hála az eróm utolsó megfeszítésének, a sors kezdett számomra kedvezőbbé válni.

Majd az orvosi praxisom egyre inkább növekedni kezdett és az már az 1901-évből olyan nagy, hogy bevételeim teljesen fedezik a kiadásokat. Meg vagyok mentve. Sok éves nagy szenvedések és küzdelmek után most végül csendesebb életet és teljesen elegendő kenyeret kaptam családom számára. (Ámbár természetesen nagyon szerényen kell élnem és minden fillért meg kell számolnom). Varsó legszegényebb utcáinak egyikében lakom, betegek szegény emberek, és nekem nagyon keveset fizetnek. Naponta 30-40 beteget kell fogadnom, hogy legyen tőlük annyi, mint amennyi más orvosoknak van 5-10 páciensből.

Mégis most nagyon elégedett vagyok. Mert van kenyerem és nem szorulok senkinek sem a segítségére.

Három gyermekem van: egy fiam és két lányom. Nagyon fáradt vagyok és fárasztottam Önt, a hosszú levelemmel. Isten Vele!

Az Ön L.L. Zamenhof-ja.

Fordította: Dr. Ferenczy Imre

„Mi naskiĝis en Byaĝistok la 15-an de decembro en 1859. Kaj mia patro, kaj avo estis instruistoj de lingvo. La homa lingvo estis por mi ĉiam la plej kara objekto el la mondo. Plej multe mi amis tiun lingvon, en kiu mi estis edukata, t.e. la lingvon rusan. Mi lernadis ĝin kun plej granda plezuro, mi revis iam fariĝi granda, rusa oeto

Mi kun plezuro lernadis ankaŭ diversajn aliajn lingvojn, sed ili interesadis min ĉiam li teorie, ol raktike. Kaj ĉar mi neniam havis la eblon ekzerciĝadi en ili, kaj ĉar mi legadis nur per la okuloj, sed ne per la buŝo, tial mi libere parolis nur en tri lingvoj/ ruse, ole, germane/ la lingvon francan mi legis libere, sed parolas ĝin tre malmulte kaj malbone.

Krom tio mi en diversaj temoj lernis iom ankoraŭ ĉirkaŭ ok aliajn lingvojn, kiujn mi konas tamen nur tre malmulte kaj nur teorie.

En mia infaneco mi amis tre pasie la lingvon rusan, kaj la tutan rusan regnon. Sed baldaŭ mi konvinkiĝis, ke mian amon oni pagas per malamo, ke ekskluzivaj mastroj de tiu lingvo kaj lando nomas sin homoj, kiuj vidas en mi nur senrajtan fremdulon, ĉiuj malamas, malestimas kaj premeblas miajn fratojn.

Mi vidis, ke ankaŭ ĉiuj aliaj rasoj loĝantaj en mia urbo, sin reciproke ĉiuj malamas kaj persekutas... kaj mi multe suferis de tio ĉi kaj mi komencis revadi ri tia feliĉa tempo, kiam malaperos ĉiuj naciaj malamoj, kiam ekzistos lingvo kaj lando apartenantaj plenrajte al ĉiuj siaj uzantoj kaj loĝantoj, kiam la homoj ekkomprenos unuj la aliajn.

En la jaro 1869 mi eniris en la Bjalistok-an realan gimnazion. Sed post du monatoj mi devis eliri ro grava malsano. En 1870 mi eniris denove kaj mi lernis kun grandaj sukcesoj. En 1873 miaj gepatroj transloĝiĝis Varsovion, kie mia patro /Marko Zamenhof/ ricevis la oficon de instruisto de germana lingvo en la reala gimnazio. Mi restis kvin monatojn dome por lerni la lingvojn latinan kaj grekan kaj poste mi eniris en la Varsovian 2-an filologian gimnazion, kiun mi finis en la jaro 1879. Tiam mi forveturis Moskvon kaj eniris tie en la medicinan fakultaton de la tiea universitato. Miaj moskvaj kolegoj estis reprezentantoj de tre multaj plej diversaj rasoj kaj tio ĉi fortikigis en mi la celadon al unuigita homa familio.

Baldaŭ la financa stato de miaj gepatroj fariĝis tre malbona, ili ne povis jam tenadi min en Moskvo kaj tial en 1881 mi revenis Vaesovion, eniris tie en la universitaton, kiun mi finis en la komenco de januaro en 1885.

Mi forveturis tiam en la vilaĝon Vejseje por komenci kuracistan praktikon. Praktikinte tie en la daŭro de la monatoj mi konvinkiĝis ke mi por la komuna medicinaaktiko tute ne taŭgas, ĉar mi estas tro impresiĝema kaj la suferoj de la malsanuloj / precipe de laortantoj/ tro multe min turmentis. Tiam mi revenis Varsovion kaj decidis elekti por mi specialecon pli trankvilan, nome la malsanojn de okuloj. Mi laboris en daŭro de ses monatoj en la okulista apartaĵo de unu varsovia malsanulejo, poste mi lernis kelkan tempon en la klinikoj de Vieno kaj en la fino de 1886 mi komencis okulistan praktikon en Varsovio. Tiam mi konatiĝis kun mia nuna edzino, Klaro Zilbernik el Kovno. La 9-an de aŭgusto 1887 mi edziĝis. Al mia fianĉino mi klarigis la tutan esencon de mia ideo kaj la planon de mia estonta agado. Kaj mi demandis ŝin, ĉu ŝi volas ligi kun mi sian sorton. Ŝi ne sole tute konsentis, sed ŝi donis al mia tuta dispono la sumon da mono, kiun ŝi posedis.

Elstara vidaĵo

Naskodomo de D-ro L. Zamenhof en Bjalistok

Elstara vidaĵo

Naskodomo de Dr L.L. Zamenhof en Bjalistok

Zámenhof szülőháza Bjalistokban

Kaj tio ĉi donis al mi la eblon, post longa vana serĉado de eldonanto, fine aldoni mem miajn unuajn kvar broŝurojn / lernolibro de Esperanto en lingvoj rusa, pola, germana, kaj franca/

Baldaŭ poste ni eldonis la „duan libron”, „Aldonon”, „Neĝan blovaron”, kaj „Gefratojn”, tradukon de „dua libro” kaj „Aldono”, mezan vortaron germanan, plenan vortaron rusan, anglan kaj svedan lernolibron, „Princinon Mary”, Adresaron, ktp. Kaj mi ankaŭ donis la necesan monon por la eldono de la verkoj de Einstein kaj H. Philips. Mi Ankaŭ donis multajn anoncojn en la gazetoj, dissendis grandan nombron de libroj ktp.

Esperanto baldaŭ forglutis la pli grandan parton de la mono de mia edzino. La tutan reston ni baldaŭ formangis, ĉar la enspezoj de nia kuracista praktiko estis terure malgrandaj. En la fino de 1889 mi restis se kopeko! Tre malĝoja estis mia vivo.

Mi devis forlasi Varsovion kaj serĉi nian panon en ia alia loko. Mia edzino devis forveturi kun mia infano al sia patro kaj mi veturis en novembro 1889 en la urbon Ĥerson / Suda Rusujo / , kie ne estis okulistoj kaj kie mi tial esperis trovi panon por mia familio. Sed mia espero min terure trompis: miaj tieaj enspezoj ne sole ne donis al mi eblon nutri mian familion, sed eĉ por mi memili ne sufiĉis malgraŭ mia tre modesta kaj tre avara maniero de vivado! Mi simple kaj litere, ofte ne havis eĉ kion manĝi: tre ofte mi restadis sen tagmanĝo! Nek mia edzino, nek miaj parencoj ion sciis pri tio ĉi, ĉar mian edzinon mi ne volis malĝojigi kaj en miaj leteroj mi konstante konsolis ŝin, ke estas al mi tre bone, ke mi havas tre bonajn esperojn, ke mi baldaŭ venigos ŝin al mi ktp.

Tamen fine mi ne povis jam pli elteni kaj mi devis konfesi al mia edzino la tutan mian staton. Mi estis tiam ankoraŭtro fiera, por akcepti de iu monan helpon. Tamen la malĝojego kaj la insistaj petoj de mia edzino devigis min akcepti monan subtenon de mia bopatro. Kaj en 1890 mi revenis Varsovion, esperante, ken un mia kuracista praktiko iros pli bone.

Ankaŭ tiun ĉi fojon la espero min trompis. Miaj enspezoj tute ne pligrandiĝis, miaj ŝuldoj kreskadis. Fine ne havante jam la eblon pli atendi, mi en oktobro 1893 transloĝiĝis kun mia familio en la urbon Grodno. Tie niaj enspezoj estis pli grandaj, o len Varsovio, kaj la vivo estis pli kara. Kvankam ankaŭ en Grodno miaj enspezoj tute ne kovradis miajn elspezojn kaj mi devis ĉiam ankoraŭ prenadi subtenon de mia bopatro, tamen mi pacience tenis mintie en la daŭro de kvar jaroj. Sed ĉar miaj infanoj pligrandiĝadis kaj postulis pli kostan edukadon kaj la o Grodno estas tiel malriĉa, ke okulisto neniam povos tie multe pligrandigi siajn enspezojn, tie laŭ la insista deziro de mia bopatro mi en la fino de 1897 decidis denove reveni Varsovion kaj fari tie ĉi la lastan provon.

La stato de mia animo estistiam terura. Mi sentis tre bone, ke tio ĉi estas mia lasta provo, kaj se ĝi ankaŭ nun ne sukcesos al mi, estas perdita mi. En la daŭro de la unua jaro mi preskaŭ freneziĝis de malespero. Sed fine, dank' al la lasta streĉo de mia energio, la sorto komencis esti por mi pli favora.

Baldaŭ mia kuracista praktiko komencis pli kaj pli grandiĝi kaj jam de la jaro 1901 ĝi estas tiel granda, ke miaj enspezoj tute kovras miajn elspezojn. Mi estas savita. Post multaj jaroj de granda suferado kaj batalado mi nun fine ricevis pli trankvilan vivon kaj havas tute sufiĉan panon por mia familio. /Kvankam kompreneble mi devas vivi tre modeste kaj kalkuli ĉiun kopekon./ Mi loĝasen unu el la plej malriĉaj staratoj de Varsovio, miaj pacientoj estas homoj malriĉaj kaj pagas al mi tre malmulte. Mi devas akceptadi 30-40 pacientojn ĉiutage por havi de ili tiom, kiom aliaj kuracistoj havas de 5-10 pacientoj.

Tamen mi estas nun tre kontenta, ĉar mi havas mian panon kaj bezonas jam nenies helpon.

Mi havas tri infanojn: unu filon kaj du filinojn. Mi estas tre laca kaj lacigis vin per mia longa letero. Adiaŭ!

Via L.L. Zamenhof

(El letero de L.L. Zamenhof al Michaux, prezidanto de la Bulonja grupo, kio datita estas, la 21-an de februaro en 1905).

(Zámenhofnak Michaux-hoz, a Bulonjo sur Maro-i csoport elnökéhez írt leveléből, amely kelt 1905 február 21-én.)

Al letero de Zamenhof nur malmulto estas aldonenda. La gepatroj de Zamenhof nomiĝis Marko Kaj Rozalio / naskiĝinta Sofer/. Lia unua filo, Adamo naskiĝis en 1888, fariĝis okulisto kaj anstataŭis sian patron je fino de la vivo en la domo de la strato Dzika. Lia unua filino Sofia naskiĝis en 1889, fariĝis kuracistino. Lia dua filino Lidya naskiĝis en 1904 plej fidele sekvis la vojon de sia patro, instruadante Esperanton, kaj partoprenante la religian movadon Bahaismo.

La primitiva formo de Esperanto estis preta en la komenco de la vintro 1878, kaj Zamenhof kun siaj gimnaziaj kolegoj aranĝis en sia gimnazia ĉambreto feston, kiun ili nomis „tago de vivigo de la universala lingvo”. Sed li ne ĉesis prilabori ĝin: nur ĉe la jaro 1881 ni konas tri formojn malsamajn de ola lingvo kaj nur en 1885 li donis al ĝi ĝian definitivan aspekton. Poste li devis atendi ankoraŭ du jarojn, antaŭ ol trovi eldoneblon. En 1905 li unue ricevis eblecon por ĝui kelksemajnan libertempon kaj entreprenis kun sia edzino vojaĝon al la Bulonja kongreso. Poste dank’ aél la sumoj, kiujn pagadis al li la REVUO pro lia instruanta kunlaborado, li povis ĉeesti ĉiujn kongresojn, eĉ tiun en 1910 en Vaŝington. De 1905 ĝis la milito lia vivo fluis trankvile kaj laboreme. La tutan tagon lin okupis lia profesio, nur la vesperon li povis dediĉi al siaj ambaŭ idealoj, internacia lingvo kaj sennacia religio. Inter ili du: li dividis sian forton kaj tempon.

Sur la Esperanto – kampo liaj tradukoj aperadis regule, kun ĉiam pli granda sukceso. Klopode al la homunuigado, ili publikigis en 1906 en Rusujo anoniman broŝuron pri „Homaranismo” titolo per kio li anstataŭigis „Hilelismo”. De Beaufron kritikis ĝin tre akre en la „Esérantiste” kaj Zamenhof resendis al li ĉiam anonime.

En julio 1911 li prezentis al la internacia kongreso de rasoj en Londono memuaron En kiu li asertis, ke „la intergenta diseco kaj malamo plene malaperos nur tiam, kiam la tuta homaro havos unu lingvon kaŭzante malprofiton al la Esperanto afero. Li en 1912 ĉe la kongreso en Krakovo rezignis ĉian oficialan rolon en la aferoj de Esperanto kaj eĉ la simplan titolon „Majstro”. Kaj ekde la sekvanta jaro li publikigis sub sia nomo novan, pli ampleksan eldonon ide la antaŭa broŝuro sub titolo „Deklaracio de Esperantismo”, kion kion li voĉigis en Bulonjo.

En tiu momento li ekpensis pri kongreso inter inter homaranoj kaj komencis klopodojn pri tio, kiam subite eksplodis la milito. Ĝi surprizis Zamenhofon en Köln, survoje al Parizo. Li devis reatingi Varsovion tra Svedio kaj Finnlando.

Enfermite en sia urbo pro la batalego, baldaŭ en sia ĉambro pro la malsano li daŭrigis sian nelacigeblan agadon. Li finis la tradukadon de la kvar volumoj de la Andersen-fabeloj kaj de la tuta Malnova Testamento.

Samtempe li pretigis cirkuleron, alvokantan kunvenon de intelektuloj, kiu estus preparonta ĝeneralan universalan kongreson por neutrale-homa religio. Li skizis grandaniman „Alvokon al la diplomatoj”, publikigotan „post la Granda Milito.”

Meze inter tiuj zorgoj la morto kaptis lin la 14-an de aprilo en 1917.

ĜIS LA FINO LI RESTIS FIDELA AL SIAJ IDEALAJ.”

Zámenhof születésnapja Baghy Gyula javaslatára az Eszperantó könyv napja.
La naskiĝtago de Zamenhof fariĝis tago de la Esperantista Libro, laŭ propono de Julio Baghy.

Hagyományos ünnepeink

Niaj tradiciaj festoj

Ismét eljött a december, a hagyományos ünnepeink ideje.
December 6-án is ilyen nap. Ez, a jólelkű szent Miklós püspök legendája alapján vált a gyermekek ünnepévé. Ezen a napon, mint ahogyan mi nevezzük, Mikulás apó megajándékozza a gyermekeket. Általában az apa, vagy valamilyen fogadott Mikulás ilyenkor felkeresi a gyermekeket és vagy játékot, vagy édességet ad a jó gyermekeknek. A különböző állami szervek, hivatalok is rendeznek ilyen ünnepséget, ahová általában saját dolgozóik, vagy a gyermekvárosok gyermekeit meghívják. A gyermekek dallal köszöntik Mikulás apót, a Tél apót.

Hull a pelyhes fehér hó,
Jöjj el kedves Télapó.
Minden gyerek várva vár,
Vidám ének hangja száll.

Van zsákodban minden jó.
Piros alma, mogyoró.
Jöjj el hozzánk, várunk rád,
Kedves, öreg Télapó.

Pásztor László

Denove alvenis la decembro, kiam ni havas tradiciajn festojn. Ĉi tia tago estas ekz. La 6-an de decembro. Dum ĉi tiu tago - ni, ĝenerale la gepatroj kaj niaj infanoj – festas la laŭ legendan bonaniman sanktan Nikolaon episkopon. Dum tiu ĉi tago ĝenerale la gepatroj en nomo de Vintra avo: Nikolao aveto survestas specialan vestaĵon, donacas la infanojn.
La festo komenciĝas per la Nikolao aveton atendantanta kanto:

Falas floka blanka neĝ',
Venu kara vintra av'!
Infanoj jam atendas,
Gaja kanto flugadas.

Estas ĉe vi donaco',
Avelo kaj ruĝ' pomo,
Venu, ni atendas vin,
Kara vintra aveto.

Ladislao Pásztor

Történt egyszer a volt munkahelyem (Egészségbiztosítási Pénztár) ilyen ünnepségén, hogy a Mikulás apó miután kiosztotta az ajándékot, gyorsan elkészönt és eltávozott. Ekkor az egyik gyermekecske felkapva az ott felejtett zsákot, a Mikulás bácsi után rohant. Vidd magaddal a zsákodat!- kiáltotta. Ha ezt itt hagyod, miben hozod el nekünk a jövő évi ajándékodat?

Pásztor Lászlóné

Foje, dum iu „Vintra avo” festo okazis, en mia estinta laborejo, kiam la Nikolao oĉjo jam disdonadis la donacoj, li salutis kaj rapide foriris. Iu, el inter la tie estantaj infanoj postkuris la Vintran-avon kaj malespere kriis: prenu vian sakon! Ne lasu ĝin ĉe ni! Se ĝi restas ĉi tie, en kio vi portos viajn donacojn por ni en la sekvonta jaro?

s-ino Lászlóné Pásztor

December 13-a Luca napja

Ezen a napon kezdték el „Luca székének” elkészítését. Minden nap csinálták, karácsonyra lett teljesen készen. A régi néphit szerint: aki a karácsonyi éjféli mise alatt rááll vagy ráül Luca székére, felismeri a templomban jelen levő boszorkányokat.

La 13-an de decembro estas la nomtago de Luca nomon havantaj virinoj. Dum tago de Luca oni komencis fari seĝon el ligno. Oni lignoskulptis, faris iom sur ĝi, ke pretiĝu je vespero de Kristnasko. Laŭ la pli malnova popolkredo: kiu dum la kristnaska nokta meso staras aŭ sidas sur la seĝon de Luca, tiu ekkonos en la preĝejo la ĉeestantajn sorĉistinojn.

László Pásztor

Karácsony Kristnasko

December 25-26-a Karácsony. Eredetileg, a különböző ókori népek ezeken a napokon ünnepelték a téli napfordulót. A mítoszok szerint: Nap isten születését. A Krisztus utáni negyedik évszázadban a keresztény egyház ezekre a napokra tette Jézus születésének megünneplését. A hagyományos vallási ünnep mellett a Karácsony napjainkban ünnepe a békének és szeretetnek. Az ünnep idején a rokonok és barátok megajándékozzák egymást. A Karácsony megünnepléséhez sok, régi népszokás társul, melyekben keverednek az ősi pogány elemek és a keresztény hagyományok. Ezek közül az egyik legelterjedtebb a fenyőfa, azaz karácsonyfa állítás és felöltöztetése. Ez, a 19. század óta ismert. A karácsonyfa alá

tesszük egymásnak szóló ajándékainkat Karácsony előestéjén.

Magyarországon hagyományként vált a Betlehemes Karácsonyi játék dalokkal, versekkel, színdarabokkal, azaz életképi jelenetekkel, melyeket a bennük résztvevő gyermekek mutatnak be.

La 25 – 26-an de decembro estas Kristnasko. Originale la diversaj antikvaj epokaj popoloj ĉi tage festis la vintran solstico, laŭ la mitoj oni festis naskiĝon de Sunodio. En la kvara jarcento de nia erao la kristana eklezio metis la feston de naskiĝo de Jesuo Kristo al ĉi tiuj tagoj. Apud la tradicia religia festo la Kristnasko estas nuntempe festo de la paco, amo, dum kio la geparencoj donacas unu la alian kaj kune, harmonie pasigas la tempon.

Al la festo de Kristnasko apartenas multe da malnovaj popolkutimoj, en kiuj intermiksiĝas la praaĵ paganaj elementoj kun la kristanaj tradicioj. El inter ili la plej disvastiĝanta estas la ornamita pinarbo, la Kristnaskarbo. Ĝi estas konata ekde la 19-a jarcento.

Sub la Kristnaskarbon oni metas la unu al la aliaj donatajn donacojn, dum antaŭvespero/ la 24 – a de decembro/ de Kristnasko.

En Hungario iĝis tradicia la Bet- Lehema Kristnaska – ludo kun kantoj, versoj, scenetoj, kiujn infanoj prezentas.

- Ha egyszer Ön úgy gondolja, hogy szeretne egy ilyen Betlehemes játékot megtekinteni, forduljon - Dr. Kalocsay Kálmán eszperantista költő és műfordító szülőhelyének - Abaújszántó városnak az Önkormányzatához információért. A programjukban benne szerepel a Betlehemes – játék megrendezése.

- Se foje vi tiel pensas, ke vi ŝatus rigardi la karan Bet – Leĥeman Ludon, turnu vin al la Urba Registaro de Abaŭjszántó. Iies programo konservas ties aranĝon.

László Pásztor

Az emberi jogok La homaj juroj

December hónap azonban nem csak az ünnepeiről emlékezetes.

December 3-a, a Fogyatékosok világnapja.

A mi baráti körünknek is van fogyatékos tagja: Parkánszkiné Gerő Zsuzsanna. Ő, és süketnéma férje városunkban az „Őszi Napfény” nevű Szociális otthon lakója. Zsuzsanna asszony 1946-ban született. Közgazdasági Technikumban érettségizett és nyugdíjazásáig árelenőrként dolgozott. Férjét ő tanította meg gyöngybetűkkel írni és olvasni is. Már 21 éve élnek boldog házasságban. Jól kiegészítik egymást. A férj fizikailag segíti feleségét, míg Zsuzsa asszony beszéddel segíti férjét. Itt kell elgondolkodnunk, az emberi egyenjogúságról, az emberi jogokról.

Jogot az élethez, az egyenrangú emberként elismerésre, jogot a munkához, a jó életkörülményekhez, és jogokat az élet minden olyan területére, melyre a nem fogyatékkal élők igényt tartanak. Ők is a mi társadalmunkhoz tartoznak. Éppen úgy tudnak szeretni, örülni és sírni, mint mások.

Emberi értékeiket tekintve velünk egyenértékűek.

Csupán, több segítségre szorulnak. Segítsük őket, hogy ők is élvezhessék az együvé tartozás, a széles körű humanizmus melengető érzését.

La 3-a de decembro estas mondtago de la malhandikapuloj. Ankaŭ en nia Esperanto Amika Rondo estas handikapulino. Ŝi naskiĝis en 1946, abiturentiĝis en Ekonomia Teknikumo, poste laboris kiel prezkontrolistino ĝis pensiuliĝo. Ili vivas jam ekde 21 jaroj en ĝoja geedziĝo. La edzo S-ro Géza Parkánszki de ŝi lernis skribi kaj legi. Ili bone kompletigas unu la alian. La edzo helpas fizike, la edzino per paroloj helpas la edzon.

Suzana Gerő: sinjorino Parkánszki estas movorgana malhandikapito, ŝia edzo estas surdmutulo. Ili loĝas en Sociala Hejmo „Aŭtuna Sunbrilo”.

Hobio de Suzana Gerő, s-ino Parkánszki estas la Esperanto. La lingvo donas al ili multe da ĝeamikoj. Per la lingvo ili povas rigardi ankaŭ eksteren, en la mondon.

Laŭ s-ino Suzana: „Esperanto donis sencon por mia vivo, kun la amo, pro kio mi volas vivi.”

Se ni rigardas ilian vivon, ni devas pripensi la vivon kaj la jurojn de la gemankhavantoj.

Ili bezonas juron al la homa vivo, al ilia rekono kiel samrangajn, samvalorajn homojn. Juron al la laboreblecoj, al la bonaj vivkondiĉoj kaj jurojn sur tereno de la tuta vivo. Sur ĉiu tia tereno, ebleco, kiujn bezonas ankaŭ la aliaj homoj, kiuj ne estas mankhavuloj. Ankaŭ ili apartenas al nia socio. Ili same scias ami, plori, suferi, ĝoji, kiel ĉiu ajn. Ili ajn homajn valorojn konante ili estas samvaloraj kun ni. Ĉiuj homoj bezonas helpon de aliuloj de tempo al tempo ial, pro io. Ankaŭ ili ne estas aliaj, nur pli bone ni devas atenti pri ili.

Helpu ni ilin, ke ankaŭ ili ĝueblu la varmigan senton kaj ĝojon de la kunaparteno.

S-ino Lászlóné Pásztor

MAGYARORSZÁGI KIRÁNDULÁSOK

HUNGARLANDAJ EKSZURSOJ

Diósgyőr: A vár és környéke

Első rész

A vár története három idézetben.

„... Ezután a vezető és annak fő emberei elhagyták Szerencset és átkeltek a Sajón azon a helyen, ahol az a Hernádba ömlik. A Hejő vize mellett sátrat állítottak a Tiszáig és Emődig és egy hónapig maradtak ott. A vezér még ott Böngérnek, Bors fiának adott egy területet a Tapolca vize mellett a Sajóig, amit most Miskolcnak neveznek, azonkívül azt a várat, amelyet Győrnek mondanak. Ezt a várat Böngér fia Bors az Ő várával együtt azzal egy megyévé tette.

/Anonimus – 31. fejezet/

„Ebéd alatt alakult egy csapat, hogy kiránduljanak Diósgyőrbe és a vasöntőhöz. Nekem tetszett ez a legjobban, mert Diósgyőr környékét már többször láttam. Sokat vártam, és többet találtam. Ó, ez a bájos völgy, alig félórányi járásra Miskolctól. A falu a völgy elején fekszik, amelyben Nagy Lajos király lányának Máriának a kastélya van. A kastély csak rom, természetesen. Négy tornya még áll, de csak dűledező rom. Ha lakóhelye szerint megítélhetjük a lelkét, a királyi hölgy költői lélek volt és – habár királynő volt – emléke tiszteletet érdemel...”

/Petőfi Sándor: 10. úti levele, Miskolc, 1847. július 8./

„... Négy saroktornya csonkosan áll az ég felé, köveit több száz éven át széthordta a falu lakossága házépítés céljára...

A vár sorsát megbélyegezte a műveletlenség, a közöny és a pénzéhség!”

A nagyszerű program első feladatának megvalósításaként ünnepélyesen megnyitották a közönség előtt 1968. augusztus 20 – án a vár 1953 óta felújított részeit és Miskolc városi tanácsa / akkor még nem Önkormányzat volt/ megnyitotta a diósgyőri vármúzeum

intézményét. Az intézmény feladata a jelentős leletanyag feldolgozása és mindenek előtt: a múlt emlékeit megőrizni a várban a mai kor számára: az érdeklődők fogadása

ÚTIRÁNY DIÓSGYŐR !

Miskolcra érkezve vonattal, a Tiszai Pályaudvartól az I.- jelzésű autóbusszal, vagy azonos jelű villamossal utazunk Diósgyőrig. Menetjegyek a buszok indulási helyén a pénztárban válthatók. Ezek a közlekedési eszközök a város hossz tengelyében közlekednek a Szinva patak völgyében.

Villamossal utazva a Széchenyi utcán elérjük jobbra a Déryné Széppataki Róza színművész nőről elnevezett Nemzeti Színház árkádos épületét

Ez volt az ország első kőszínháza. 1857-ben épült.

Balra a Sötét kaput látjuk. Udvarában és házában volt a 18. században az ideiglenes színház.

A Rákóczi ház történelmi emléket őriz. Itt lakott II. Rákóczi Ferenc fejedelem a miskolci tartózkodása idején. Baghy Gyula is lakott ott.

Az Avas hegy oldalán láthatjuk a gótikus református templomot, amely alatt eredetileg egy kápolna volt a 12. századból való falaival. A falak egy része ma is látható. A templomot körülvevő temető a város legrégebbi temetője. Műemlék-temető.

Itt helyezték örök nyugalomra 1980-ban a miskolci eszperantó élet vezetőjét, Dr. Győry Nagy Lajost. Ebben a temetőben régi sírverseket találhatunk a 17-18 századokból. A mókás sírverseket a „Herman Ottó „ Múzeumban őrzik

Ma is faragnak kőbe sírverseket, de olyanokat már nem.

Íme kettő, a megőrzöttek közül:

„Itt nyugszik Kecskeméti Ferkó,
Akit agyonrúgott a ló.
János volt neve a boldogtalannak,
Csak a rím kedvéért neveztük Ferkónak.”

„ Itt nyugszik Balog Döme.
Agyonnyomta malom köve.”

A harangtoronyot 1557-ben építették. Toronyzenéjét Dr. Győry Nagy Lajos készítette a testvérével Győry Nagy Istvánnal együtt.. A toronyfalon ezt márványtábla őrzi.

A zeneművészeti konzervatórium neobarokk stílusú. Közelében, a Luther udvarban áll az evangélikus templom. Erről majd később szólunk.

Útközben az Avas hegyet látjuk balról. Tetején áll a vasbeton kilátó torony és televízióállomás. Továbbhaladva a Győri – kapu nevű úton, áthaladva az Újgyőri főtéren, a DVTK stadion után a Táncsics térre érünk, ahol evangélikus templom áll. Közelében a református templom látható, amely mögött már ott magasodik a négy sarokbástyás Diósgyőri vár.

/ folytatása következik /
Pásztor László

Diósgyőr: la fortikaĵo kaj ties ĉirkaŭaĵo

Unua parto

Historio de la fortikaĵo en tri citaĵoj

La historio komenciĝas per citaĵoj de Anonimo kaj de Aleksandro Petőfi

„... Post ĉi tio la estro kaj ties ĉefhomoj forlasis la lokon Szerencs kaj trairis la riveron Sajó tiuloke, kie la akvo enfluas en riveron Hernád. Apud la akvo de rivereto Hejő ili starigis tendaron, tute ĝis la rivero Tibisko kaj ĝis la loko Emőd, kaj dum unu monato ili restis tie. La estro ankoraŭ donis tie al Bőngér, al filo de estro Bors grandan teritorion apud la akvo de Tapolca ĝis la rivero Ŝajó, kiun lokon nun oni nomas Miskolc. Krome li donis al tiu estro tiun fortikaĵon, kiun oni nomas Győr. Ĉi tiun fortikaĵon filo de Bőngér: Borš kune kun lia fortikaĵo Boršod, igis al unu departemento.

/Anonimo – 31a ĉapitro/

„... Dum tagmanĝo formiĝis kompanio por ekskursi al Diósgyőr/ Juglanda Győr/ kaj al la gisejo. Al mi plaĉis ĉi tio la plej bone, ĉar la ĉirkaŭaĵon de Diósgyőr mi vidis jam plurfoje. Multon mi atendis, sed ankoraŭ pli multon trovis. Ho, ĉi tiu ĉarma valo, apenaŭ je duonhora marŝado de urbo Miŝkolco. La vilaĝo situas sur la antaŭa parto de la valo, en kiu estas kastelo de Maria, la filino de reĝo Ludoviko la Granda. La kastelo estas nur ruino nature. Ties kvar turoj ankoraŭ staras, sed nur kiel ruiniĝantaj konstruaĵoj. Se laŭ ŝia loĝloko ni prijuĝeblas ŝian animon, la reĝa virino estis poeta animo kaj – kvankam estis reĝino – ŝia memoro meritas estimon...”

/10a vojletero de Aleksandro Petőfi, Miskolc, 8.julio 1847./

„... Ties kvar angulturoj stumpe staras al ĉielo, ĝiajn ŝtonojn dum pli ol cent jaroj disportis la loĝantaro de la vilaĝo por konstrui domon...
La sorton de la fortikaĵo malnobligis la senklereco, la flegmo kaj la monavideco!...”

„... Kiel unua tasko de la efektiviĝo de la grandioza programo la 20-an de aŭgust 1968 oni malfermis solene antaŭ la publiko la partojn de la fortikaĵo ekde la jaro 1953 rekonstruitajn, kaj la Urba Konsilantaro de Miŝkolco kreis la institucion de la Fortikaĵmuzeo de Diósgyőr. La tasko de la institucio estas prilabori la signifan trovitaĵmaterialon kaj antaŭ ĉio: gardi la memoraĵojn en la fortikaĵo por la hodiaŭa epoko: akceptadi la interesiĝantajn vizitantojn.”

VOJDIREKTO AL DIÓSGYŐR!

Alvenante per vagonaro al urbo Miŝkolco, de la fervojstacidomo Tiszai - ni povas veturi per aŭtobuso numero unu aŭ per la samnumera tramo ĝis la finhaltejo en Diósgyőr. Ĉi tiuj veturiloj trafikas en laŭlonga akso de la urbo en la valo de rivereto Szinva /legu Sinva/. Per la tramo vojaĝante sur la strato Széchenyi ni atingas de dekstre la arkadan konstruaĵon de la Nacia Teatro. Oni prinomis tion pri la fama hungara aktorino: Sinjorino Déry, Rozalia Széppataki. Ĉi tiu estis la unua ŝtonteatro de la lando. Ĝi estis konstruita en jaro 1857.

Maldekstre ni vidas la t.n. „Malhelan Pordegon”. En ĝia korto kaj domo estis la provizora teatro en la 18-a jarcento. La t.n. Rákóczi – domo gardas historiajn memorojn. Dum

lia miŝkolca restado tie loĝis la regnestro Ferenc Rákóczi la II-a. Tie loĝis ankaŭ Julio Baghy, la esperantista poeto kaj aktoro.

Sur la deklivo de monto Avaŝ ni povas vidi la gotikan kalvinanan preĝejon, sub kiu originale kapelo estis, kun muroj devenantaj el la 12-a jarcento. La preĝejon ĉirkaŭanta tombejo estas la plej malnova tombejo de la urbo. Ĝi estas artmonumenta tombejo. En ĉi tiu tombejo estis oni entombigita en la jaro 1980 la gvidanto de la Miŝkolc urba Esperanto vivo: D-ro Ludoviko Győry Nagy. En la sama tombejo estas troveblaj ŝercaj malnovaj epitafoj sur la tomboŝtonoj. Tiujn oni gardas nuntempe en la Muzeo Ottó Herman. Jen, kelkaj epitafoj en mia traduko:

„Ĉi tie kuŝas Kecskeméti Ferkó,
Kiun piedbatis la ĉevalo.
Johano estis la malfeliĉulo,
Pro la rimo nomiĝis al Ferkó”

„Ĉi tie kuŝas Döme Balo’
Mortpremiĝis de muelŝtono.”

La aparta sonorilturo estis konstruita en jaro 1557. Ĝian turmuzikon farigis D-ro Ludoviko Győry Nagy. La konstruaĵo de konservatorio estas novbarokstila. En ĝia proksimeco en la tn. „korto Luther –” estas la luterana preĝejo, pri kio ni parolos poste.

Dumvoje dekstre ni vidas la monton Avaŝ, sur kies flanko vinkeloj estas. Sur ĝia supro altiĝas la moderna ferbetona elvidaĵturo kaj televidstacio. Ni finvojaĝas sur la strato nomita, Győri-kapu/Pordego Győri / poste tra la Újgyőri Főtér / Novgyőra ĉefplaco ni atingas la futbalejon de DVTK / Diósgyőr-a Ferfabrika Gimnastika Klubo/. La tramo kaj la aŭtobuso trairas diversajn loĝkvartalojn, poste ni atingas la placon Táncsics. Tie ni ekvidas la luteranan preĝejon, malantaŭ ĝi en la proksimeco jam altiĝas la impona fortikaĵo kun kvar angulbastionoj en Diósgyőr.

Mi daŭrigos
Ladislao Pásztor

HÍREK RÖVIDEN

Miskolcon a Dísz téren van a Szent István szobor, mely 2000. év óta áll ott. E szobor Józsay Zsolt alkotása.

/Észak Magyarország c. napi lap. 2005. nov. 24/

Abaújszántón is megtalálhatjuk Józsay Zsolt alkotását. Ott Dr. Kalocsay Kálmán orvos, eszperantista költő és műfordító mellszobra áll a Béke úton. Őt, az Eszperantisták Kazinczyjának is nevezik.

Pásztor László

MALLONGAJ INFORMOJ

En urbo Miskolc sur la Ornama Placo estas la statuo de nia unua reĝo Sankta Ŝtefano. Tiu staras tie ekde la jaro 2000. Ĉi tiu statuo estas kreita de Zsolt Józsay.

/ Tagĵurnalo Ĝisak - Magyarorszáĝ 24. nov. 2005./

Ankaŭ en urbo Abaŭjszántó ni povas trovi lian kreaĵon, la buston de D-ro Kolomano Kalocsay, esperantista poeto, kiun oni nomas ankaŭ Kazinczy de Esperantistoj.

Ladislao Pásztor

Sportcsillagok gálája

Folyó év decembar 15-én 18 órakor lesz a budapesti Kongresszusi és Világkereskedelmi Központban a Sportcsillagok Gálája, ahol az év legjobb sportolóit díjazzák. A magyar újságírók Szövetségének a tagjai az idén 48. alkalommal szavaznak arról 5 kategóriában / férfi egyéni, női egyéni, csapat, edzők, sportszövetségi kapitányok/, hogy kik voltak az idén a legsikeresebbek, a legkiválóbbak. Ugyanígy díjazzák a Fogyatékosok Nemzeti Szövetségének legjobbjait is.

/Ĝisak Magyarorszáĝ. 2005.nov.24./

Solenaĵo de Sportsteluloj

La 15-an de decembro je la 18-a horo estos en la Budapesta Kongresa kaj Mondkomerca Centro la Solenaĵo de la Sportsteluloj, kie oni premias la plej bonajn sportulojn de la jaro. Anoj de la Asocio de Hungaraj Sportĵurnalistoj ĉijare voĉdonas pri tio la 48-an fojon en kvin kategorioj / individua vira, virina individua, taĉmenta, trejnistoj, sportfederaciaj kapitanoj/ pri tio, ke kiuj estis en jaro 2005 la plej sukcesaj kaj la plej bonaj. Same oni premias la plej bonulojn de la Nacia Sportasocio de Handikapitoj.

/ tagĵurnalo. Ĝisak -Magyarorszáĝ. 24.nov. 2005./

VICCEK / ŜERCOJ

Számlázás

A vendég étkezés után kéri a számlát a főpincértől. Amikor megkapja, végignézi a tételeket és dühösen rászól az alkalmazottra:

- Kérem ez a számla nem stimmel!
- Ezer bocsánat kedves uram, tévedésből hozzáadtam a mai napi dátumot is.

Fakturo

La gasto post manĝado petas de la ĉefkelnero la fakturon.

Kiam li ricevis ĝin, li kontrolas la detalojn de la fakturo, kolere admonas la kelneron:

- Atentu, ĉi tiu fakturo ne estas bona!
- Pardonon, kara mia sinjoro, erare mi adiciis al ĝi ankaŭ la hodiaŭan daton.

Az igényes vendég

- Mennyibe kerül itt Önöknél egy szoba?
- Az első emeleten 3000.- forint
- A második emeleten 2000.- forint
- A harmadik emeleten 1500.- forint
- Sajnos, az én igényeimnek nem elég magas ez a szálló.

La pretendema gasto

- Kiom kosta ĉe vi unu ĉambro?
- Sur la unua etaĝo kosta 3000.- forintojn
- Sur la dua kosta 2000.- forintojn
- Sur la tria kosta 1500.- forintojn.
- Bedaŭrinde ĉi tiu hotelo ne estas por mi sufiĉe alta koncerne mian pretendon.

Lappföldi tél.
Vintro sur Lapptero

Üdvözetek és jókívánások / Salutoj kaj bondeziroj

Dr. Jáki Ferenc, az országos Eszperantó vizsgabizottság elnöke szívélyes üdvözetét és újévi jókívánásait küldi minden kedves olvasónak.

Samideano D-ro Ferenc Jáki sendas siajn elkorajn salutojn kaj la subajn novjarajn bondezirojn por la kara legantaro de ĉi reta gazeto:

Dr. Ferenc Jáki: Novjaraj Bondeziroj

Alvenu la Nova jaro
sur kvarpieda ĉevalo.
Unu piedo: AMO,
la dua piedo: SANO,
la tria piedo: BONO,
kvara: sufiĉe da MONO.

MEGHITT, VIDÁM KARÁCSONYT ÉS SZERENCSES ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁN A
„KIRÁLY LAJOS” ESZPERANTÓ BARÁTI KÖR MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK!

GAJAN KRISTNASKON KAJ FELIĈAN NOVJARON DEZIRAS LA „LUDOVIKO
KIRÁLY „, ESPERANTO AMIKA RONDO POR LA LEGANTARO!

NORDHUNGARIA INFORMO

Pásztor László 3530. Miskolc, Király u.25. 2/2.

Tel.: + 36 70 206 1739

Retpoŝto / E-Mail: pasztor.laszlo4@chello.hu

Weblap / Retpaĝo: <http://members.chello.hu/pasztor.laszlo4>